

Вскоре произошел еще один переворот. Появились «платья-рубашки» — прямые, свободные, не отрезные в талии.

Современное время. В наше время жизнь изменилась. Сейчас больше всего ценятся ум, энергия и умение зарабатывать деньги, а главным достоянием женщины считается свобода. Современная женщина — это носитель индивидуального стиля. Как сказала Коко Шанель: «Мода выходит из моды, стиль — никогда». Ключевые факторы элегантности женщины — одежда по цвету и фигуре, привлекательная прическа, тонкий макияж, впечатляющие аксессуары, правильная обувь. Классический внешний вид бизнес-леди. Красоту женщины XX века во многом определили как век коротких женских причесок, так и культура дистрофии.

Берлоус М.
НТУ «ХПИ»

УКРАЇНСЬКА ФІЛОСОФІЯ ХХ СТОЛІТТЯ

В українській філософії ХХ століття химерним чином переплітаються різні філософські традиції, школи та напрямки, що відображають динамічну історію держави і зміну його ідеологічних парадигм. У першій третині ХХ століття найбільш яскравими образами філософського світобачення з'явилися концепції відомого історика та державного діяча М.С. Грушевського, політичного діяча, ідеолога українізації М.О. Скрипника, історика філософії та філософії культури В. А Юринця, теоретика соціальної філософії Я. М. Білика та інших. У їх теоретичній спадщині міститься і обґрунтовується філософія національної ідеї (М, Грушевський, М. Скрипник), розгляд філософських проблем природознавства (В. Юринець, Д. Блохинцев), критика ідеології українського буржуазного націоналізму і великодержавного шовінізму (Комісія філософії при Академії наук УРСР) і пропаганда вивчення праць К. Маркса і Ф. Енгельса в перекладенні ленінського етапу розвитку філософії.

У 40 роки ХХ сторіччя багато уваги приділялося розвитку в країні навчальної та наукової інституційної бази з філософії, велике значення мало відкриття в Київському державному університеті філософського

факультету, у навчальних планах якого значне місце було відведено вивченню проблем діалектичного та історичного матеріалізму, методології філософського дослідження, теми єдності діалектики, логіки і теорії пізнання. З останньою пов'язане ім'я відомого вченого П. В. Копніна, який не тільки позначив новий напрям у філософському знанні, тим самим визначивши стратегію філософського пошуку в 60-ті роки, але й організував філософську школу, реалізував філософський потенціал у розробці гносеологічних проблем діалектико-матеріалістичної філософії. 70-ті роки – час активного філософського осмислення науково-технічної революції. Інститут філософії в колективних монографіях аналізував вплив науково-технічної революції на всі сфери діяльності людини, домінуючою темою стало дослідження світоглядних аспектів технологічної діяльності. В.І. Шинкарук, Ю. А. Богданов, С. Б. Кримській, М.Ф. Тарасенко, В.П. Іванов, М.А. Парнюк розвивали концептуальне уявлення про категорії «практика» і «діяльність», представляли нове розуміння людського досвіду як культурно-історичної інтерпретації суб'єктивної діяльності, поглиблено досліджували категорії не тільки як форми пізнавальної активності, але і як форми світосприйняття і культури. Виходячи з досвіду світоглядного та соціально-історичного дослідження категорій, філософи на основі накопиченого психологією, мовознавством, історією техніки і науки матеріалу зробили новий внесок у реалізацію програми категоріальних форм. Була зроблена спроба розвинути загальну теорію способів категоризації дійсності, яка б охопила не тільки сферу наукового, а й масової свідомості. Головною у філософському знанні стала думка про органічну єдність світоглядної та методологічної функції філософії, про підвищення значущості філософських досліджень в галузі суспільного життя і соціальної практики. Філософська культура української діаспори також характеризувалася різноманітністю проблемного поля досліджень. У ній розроблялася філософія національної ідеї і в цьому контексті філософія розглядаласяється репрезентантом національної культури та історії (Д.І.Чижевський), в дусі волюнтаризму А. Шопенгауера і Ф. Ніцше пропонувалася версія «інтегрального націоналізму» (Д. Донцов), у релігійно-волюнтаристичному аспекті інтерпретувався феномен нації і народу (В.К. Липинський), була створена так звана «філо-

софія щастя» (В. К. Винниченко). Філософія щастя або «конкордизм» піднімає тему, що хвилювала людину і людство – тему щастя. Щастя розумілося як стан внутрішньої гармонії, наступне за досягненням рівноваги між життєвими цінностями, стан, який передбачає узгодженість між різними сферами буття, між індивідуальним і колективним. У філософії В. Винниченка акумулюється проблематика всієї української філософії, в ній знаходять відгомони ідеї Г. Сковороди і П. Юркевича, М. Гоголя та І. Франка, М. Драгоманова та Т. Шевченка. «Філософія щастя» розмірковує про щастя людини і людства, про те найголовніше, заради чого існує людство.

Таким чином, вітчизняна філософія відобразила всю складність і драматичність історії етносу, показала оригінальність і своєрідність власної філософської традиції неповторним переплетенням позицій, концепцій і шкіл, представивши тим самим унікальний варіант філософствування у світовій філософській культурі. На початку ХХІ століття в Україні активно розвивається різні філософські школи: вивчення філософії людини: С. Кримський (Київ), М. Попович (Київ), вивчення нових методів пізнання: синергетика І. Добронравова (Київ), системний метод А. Уймом, А. Цофнас (Одеса), метод «цілісного вивчення» І. Цехмістро (Харків).

Бондаренко Д.
НТУ «ХПИ»

ПРОБЛЕМЫ БЕССМЕРТИЯ

Все когда-то задумывались о вечной жизни. И почти у всех была мысль «Было бы хорошо, чтобы мои близкие и я жили вечно». Но, если углубиться в этот вопрос, всплывет множество недостатков, которые будут настолько существенными, что суть вопроса потеряется. Вопрос о том, возможно бессмертие или нет, не имеет смысла в рамках отмены общепринятого понятия времени. Если задуматься, все наши достижения, наши удачи и светлые моменты имеют смысл только на фоне возможных несчастий и неудач. В мире, лишённом всяких обстоятельств, понятие